

Evald Höglund

**P o l i t i s k
s i l l é n -
c i r k u s**

Komintern
förr och nu

PARTIFÖRLAGET
LUNTMAKAREGATAN 52 – STOCKHOLM

Sthlm 1934

Den politik, som sillénpartiet bedriver, återspeglar Kominterns internationella politik. Lika principiös som den svenska sillénsekten är, lika principiös är Komintern i sin helhet i samtliga länder, där kapitalismens system ännu råder.

Efter krigs- och revolutionsåren följde uppbyggande av en revolutionär international. Det ägde rum under Lenins och gammal-bolsjevikernas ledning. Denna nya international hade förarbetats under världskriget, varvid massorna i samtliga kapitalistiska länder bringade stora offer. Den nya internationalens revolutionära princip gjorde att den hade möjlighet bli en generalstab för den internationella arbetarklassen. Folket, som genomlevat krigs- och revolutionsårens helvete, såg upp till den brandfackla, som den tredje internationalen *lovade* att bli. Under den tredje internationalens första år var den också en sammanfattning av revolutionära partier i de kapitalistiska länderna. I alla länder närmade sig Komintern under sina första år de undertryckta folkmassorna.

Men den gamla ledningen i Komintern fick inte fortsätta sitt arbete. Efter Lenins död 1924 inskred vissa element inom det ryska partiet och inom Komintern på att avveckla kursen ”till massorna” och därmed följde också att de gamla ledarna efter hand utmanövrades.

Dessa gamla hade ändå varit med om att leda den ryska revolutionen till seger samt senare formulerat sovjets uppgift i den mycket pregnanta satsen, att ”Sovjet-Unionen är världsrevolutionens vapensmedja”.

Sedan ”vänsterkursens” seger inom Komintern fick den internationella arbetarklassen erfara hur en diktatorisk ledning steg för steg grusade dess stolta byggnad. Sovjet, som trots allt måste anses som den internationella arbetarklassens första landvinning, blev från att ha varit den internationella arbetarklassens ”vapensmedja” i internationell politik dess dödgrävare. Komintern, som under de första åren utformat en medveten, segerrik, revolutionär linje, blev nederlagsorganisatör för arbetarklassen i de kapitalistiska länderna.

I stället för att med sitt exempel visa de undertryckta massorna vägen ut ur kapitalistisk utsugning, som ursprungligen var meningen, köpslår i dag Sovjet-Unionen under det ryska partiets ledning med de olika kapitalistiska ländernas regeringar. I stället för att bygga på samhörighet mellan den internationella arbetarklassen och Sovjet-Unionen, bygger ledningen för Sovjet-Unionen i dag på självisolering för självändamål samt på handelsförbindelser och ”fredsoverenskommelser” mellan de kapitalistiska länderna och Sovjet-Unionen.

Vi är de första att erkänna att arbetarna i Sovjet-Unionen erhållit förbättrad ställning ekonomiskt och politiskt, vid jämförelse med det förkrigsårens arbetarna levde i under tsarismens Ryssland. Men vi är också de första att bestrida att huvudsyftet med arbetarnas maktställning i Sovjet-Unionen var självisolering och självgodhet. (Komintern ställde aldrig tidigare tesen om socialismens möjlighet i ett land, men ständigt tesen om världsrevolutionens vapensmedja.) Folket i Sovjet är (därom är vi förvissade) själva motståndare till denna självisolering, men ”vänsterelementen”, som sitter i ledningen är anhängare av den. Lenin talade ständigt om Sovjet-Unionen som ”alla undertrycktas vän och kampkamrat”, *därmed anvisade han den väg Sovjet-Unionen hade att vandra.*

Den nuvarande ledningen för Komintern och Sovjet-Unionen har icke följt Lenins anvisning.

De underhandlingar, som bedrivits mellan kapitalistiska länder och Sovjet-Unionen, har kommit till stånd under aktiv medverkan från Kominterns sida. De handelsförbindelser som slutits och de ”fredsoverenskommelser” som undertecknats utvisar att den nuvarande ledningen är mera intresserad av att upprätthålla de goda förhållandena med dem som regerar de kapitalistiska länderna än att stå i kontakt med de undertryckta massorna i dessa kapitalistiska länder. När Komintern genom det ryska partiet medverkat i dessa underhandlingar och överenskommelser, har man samtidigt infört arbetarna i de kapitalistiska länderna, genom sina

sektioner, försvarat övergången till denna nya internationella politik. *Sovjet-Unionen har inte varit nödsakad att inleda dessa underhandlingar och träffa dessa överenskommelser.* (Av statspolitiska och stats finansiella skäl har Kominterns och Sovjets ledningar beträtt denna väg.)

Kominternledningens svek mot Leninismen har lett längre på den internationella politikens område.

1919 betecknades Nationernas förbund som ”ett förbund av folkstrypare och rövare”, i vars sköte krafterna mognade till nya folk mord. Nationernas förbund var enligt Kominterns mening då krigsorganisatörernas förbund. Samtidigt uppvisade Komintern att det var segrarmakternas utpressningsmedel som användes mot de besegrade makterna i världskriget.

Under de senaste åren har N. F. engagerat sig starkare i krigsförberedelserna än någonsin tidigare. Under N. F. :s täckmantel bedrivs i de kapitalistiska länderna stegrade rustningar under tal om ”avrustning”. Och nu liksom förr tvingas stater som tillhör Nationernas förbund att gå i krig ”för att försvara det land, eller de länder, som Nationernas förbund anser vara angripet”, – ”ja, för att försvara N. F:s prestige”. Länder, som på grund av geografiskt läge inte kan delta aktivt i kriget kan bli tvingade tjänstgöra som transitländer för krigsmaterialtransporter. Detta stadgas i förbundsakten för stater, som är medlemmar av Nationernas förbund.

Under sådana förhållanden inträder Sovjet-Unionen i Nationernas förbund.

Något sådant skulle aldrig ha inträffat om Komintern behållit sin gamla uppfattning om Nationernas förbund.

N. F. :s nyvalde president socialdemokraten Rickard Sandler hälsade Sovjet-Unionen välkommen till Nationernas Förbund med följande ord:

”Det är sålunda till en ny medlem av Nationernas förbund jag i församlingens namn riktar mina uppriktiga och hjärtliga välkomstönksningar. Denna medlem åtnjuter de rättigheter och *åtager sig de förpliktelser*, som förbundsakten föreskriver. Sovjet-Unionen har anslutit sig till den stora familj av världens stater, som samverkar för fredens bevarande i hela mänsklighetens intresse.”

Litvinov påpekade också i sitt ”jungfrutal”, att Nationernas förbunds föreskrifter var sådana, att Sovjet inte i alla avseenden kunde vara anhängare av dem. Men trots dessa föreskrifter ingick Sovjet-Unionen i N. F. och förpliktas därmed under nuvarande förhållanden att i krig försvara N. F:s prestige och länder som N. F. anser vara angripna. Herrar sillénare i det här landet, lika väl som Komintern internationellt, vet alltså att Sovjet-Unionen åtagit sig en förpliktelse, som den *nuvarande* förbundsakten föreskriver.

”Fredsinstrumentet” Nationernas förbund har alltså erhållit en möjlighet att med Kominterns hjälp rehabilitera sitt skamfilade anseende i de olika kapitalistiska länderna.

De svenska sillénarna har redan börjat sin populariseringskampanj. Det som tidigare propagerats i den borgerliga och socialdemokratiska pressen propageras nu i den sillénska. Den pacifistiska propagandan man beskyllde oss för under partistriden får nu ampla lovord av sillénarna i hela landet genom Ny Dag och övriga sillénorgans propaganda för Nationernas förbund.

När sillénarna skall kommentera den omställning av den internationella politiken, som kommit till stånd från Sovjet-Unionens sida i polemik mot Folkets Dagblad, meddelar de (Ny Dag den II sept. 1934), att ”Sovjet-Unionens fredspolitik skall vi inte diskutera”.

Man skriver med udden riktad mot det Socialistiska Partiet för dess påtalande av Sovjets inträde i Nationernas förbund följande:

”I en tid då man t. o. m. långt in i borgerliga kretsar vitsordar Sovjet-Unionens konsekventa fredspolitik . . .”.

När blev det en ”styrka” för arbetarklassen, att man långt in i borgerliga kretsar ”vitsordar dess politik”? Om sillénarna inte har läst Lenin vill vi rekommendera dem att läsa honom. *Speciellt där han talar om berömmet från klassfienden.*

Ja – herrar sillénare – det är klart, att det långt in i borgerliga kretsar ”vitsordas Nationernas förbunds konsekventa fredspolitik”. Nationernas förbund är ju fortfarande en sammanslutning av borgerliga stater, som visserligen inrymmer skilda kapitalistiska grupperingar men ändå kan anses vara ett organ för en bestämd maktkonstellation av kapitalistiska stater.

Det har tidigare inte varit ”Sovjet-hets” att avslöja N. F. som krigsorganisatörernas förbund och kan inte vara det nu heller. Det är endast ett avståndstagande, som ständigt gjorts och kommer att göras av revolutionära arbetare, som vill enhet med Sovjet-systemet, men inte vill denna enhet på vilken grundval som helst i internationell politik.

Komintern befrämjar fascismens seger.

Detta sker genom att Komintern med sin internationella ”anarkistiska” linje inympar nederlagsinställning hos arbetarna i de kapitalistiska länderna, där fascismen marscherar fram i den ena eller den andra borgerliga rörelsens skepnad.

Det enda Komintern gjort i de länder där borgarklassen under de gångna åren rest frågan om förverkligande av den fascistiska diktaturen *var och är förberedande av illegaliteten för den egna rörelsens vidkommande. Att förbereda en illegal period är inget fel.* Men när det är det enda man gör, begår man ett nattsvart förräderi mot arbetarrörelsen.

Det läge, vari man befann sig i Tyskland 1933, gav möjligheter till organiserad enhetlig aktion från arbetarklassens sida till försvar för egna organisationers legalitet. Varken den andra eller *den tredje internationalen* visade inför fascismens angrepp i Tyskland 1933 någon vilja till enhet för arbetarrörelsens försvar. Kominterns politik var där – och är i alla länder där den borgerliga diktaturen hotar – *nederlagspolitik.*

På den svenska politiska arenan marscherar nu de reaktionära krafterna till angrepp mot arbetarrörelsen och Kominterns politik inom det här landet leder till – lika väl som den gjorde i Tyskland för den tyska arbetarrörelsens vidkommande – nederlag för svensk arbetarrörelse. Här gives dock andra förutsättningar. Svensk arbetarklass har Socialistiska Partiet att lita till som organisatör av massornas försvarskamp.

Silléneri betyder nederlag för Sverges arbetare och småfolk..

Genom vänstersektaristiska kampmetoder, genom karusell i politiska frågor, genom reaktionär facklig politik, skadar sillénarna den svenska arbetarklassen. I fackföreningar, arbetslöshetsföreningar, på A. K:s arbetsplatser, kommunalfullmäktige, stadsfullmäktige, landsting och i riksdag är deras framträdande minst sagt virrigt. Man kan den ena dagen i sillénarnas tidningar och flygblad få se avståndstagande från en paroll, som de den andra dagen förklarar sig vara anhängare av.

Dessa ständigt återkommande vändningar, som genomföres på direktiv från Komintern, framskapar osäkerhetstillstånd bland de arbetare, som följer sillénarna. Revolutionära arbetares slagkraft försvagas. Sillénarna verkställer denna av Komintern dem förelagda uppgift. Härigenom medverkar sillénarna i det här landet till reaktionens seger.

Sillénarnas riks- och kommunalpolitik.

1934 genomkämpades i det här landet kommunal- och landstingsval. Före upptakten till denna valrörelse uppmanade det Socialistiska Partiet arbetarna och småfolket till *Socialistisk samling för socialismens seger i vår tid*. I ett flygblad med anledning av denna vår uppmaning skrev sillénarna följande:

”Det nya partiets socialdemokratiska plattform.

Den nya partibildningen har utformat sin politiska plattform i ett manifest. I detta finns icke en kommunistisk tanke, icke ett spår av revolutionär åskådning, intet om den proletära diktaturen, inte ett ord om Sovjet-Unionen. Manifestet är ett alltigenom socialdemokratiskt dokument, som t. o. m. på väsentliga punkter är mera reformistiskt än det officiella socialdemokratiska partiprogrammet. Det är sådant, att alla socialdemokratiska ledare kan underskriva varje ord. Där uppställs en rad allmänna paroller, exempelvis om arbete åt alla arbetslösa, att militarismens miljoner skall fördelas bland de arbetslösa o. s. v., men det antydes icke med ett ord hur kampen för dessa paroller skall föras. Där talas om planhushållning på samma sätt som den socialdemokratiska internationalen, Hitler, Roosevelt och Mussolini talar om planhushållning. Det nya partiet döljer planmässigt för massorna att den proletära revolutionen är den enda vägen till en socialistisk planhushållning.”

I Ny Dag för den 23 juli 1934, i upptakten till valrörelsen, skriver sillénarna följande om den socialistiska samlingstanken:

Under parollen ”socialistisk samling vid höstens val?”

”Trots detta borde en enhetsfront kunna skapas på grundval av de frågor, om vilka eniga uppfattningar råder bland medlemsmassorna i båda partierna, t. ex. kamp mot fascismen, mot A. K.-systemet, mot de imperialistiska krigsförberedelserna, mot lönedepressningarna, mot socialdemokratins kohandelspolitik, mot Lex Lindhagen, för strejk och blockadrätten, för de arbetslösas krav, för lättande av det kommunala skattetrycket, för småböndernas intressen o. s. v.”

Sant är att sillénarna i sin inbjudan till enhetsfront på den socialistiska samlingens grundval inte vet om de är anhängare av socialistisk samling. Men trots detta framgår, att de eventuellt skulle kunna acceptera den socialistiska samlingstanken. Sillénarna slog först fast, att den socialistiska samlingen var ”socialdemokratisk samling”, sedan att de möjligen kunde acceptera den. Efter detta ställningstagande gick den sillénska karusellen ännu ett varv och vi fick följande i sillénarnas valmaterial omedelbart före valen.

”Socialistiska Partiet är politiskt en del av socialdemokratin.

Dess huvuduppgifter är att beljuga kommunisterna, hetsa mot Sovjet-Unionen – den första och den enda arbetarstaten i världen – samt att avhålla de revolutionära arbetarna från kampen och från att övergå till det kommunistiska partiet, arbetarna i såväl det socialdemokratiska som det ”socialistiska” partiet är vilseledda av sina ledare och skall vinnas för kommunismen.”

Dessa citat bevisar att sillénarna snurrat runt ett par varv inför landstings- och kommunalfullmäktigevalen 1934. Ibland kan partierna enas i vissa för arbetarna avgörande dags frågor, enligt deras utsago, ibland är det socialdemokratiska partiet deras motståndare i samma frågor som det är vår motståndare, men dagen därefter är vi enligt sillénsk visdom en del av socialdemokratin. Vid vissa tillfällen är den socialistiska samlingstanken ”socialdemokratisk”, då den vid andra tillfällen möjligen kunde accepteras av det sillénska sällskapet.

I valrörelsen visade sillénarna en häpnadsväckande förmåga att fladdra mellan de mest olika uppfattningar. De utvisade att de saknade politisk ryggrad och politisk linje, att de hankar sig fram på de mest olika plattformar. En rörelse, som liksom sillénarna saknar politisk linje kan till en tid på grund av "skrikande" värva röster och anhängare, men den kan inte ge sina anhängare en fast och hållbar uppfattning och måste därför mista dem.

Sillénarna väljer 12 borgare till landstingen och 2 reaktionära kapitalister till första kammaren.

I själva valrörelsen visar det sig sedan att den reaktionäraste kraften i svensk politik haft fördel av sillénarnas deltagande i valet. De borgerliga, som fått vidkännas hårda slag, lidit stora förluster, de kunde på en del platser behålla sin ställning endast tack vare att sillénarna gick fram under egen (splittrings-) kartellbeteckning.

Så lyckades t. ex. de borgerliga hålla sitt mandat i Medelpads västra landstingsområde på grund av att i runt tal 400 sillénröster bortkastades. Endast ett 20-tal av dessa sillénröster hade räddat mandat åt arbetarklassen om de avgivits under arbetarklassens kartellbeteckning.

Inom Själevad-Arnäs valkrets i Ångermanland samlade sillénarna 160 röster, men det var tillräckligt för att skänka borgarna ett mandat i landstinget. Endast hälften av dessa sillénröster avgivna på arbetarklassens kartellbeteckning hade tillfört klassen ännu ett mandat i landstinget.

Genom att sillénarna inröstat två reaktionära borgare i landstinget i Västernorrlands län (Medelpad och Ångermanland) har de härigenom också röstat in en reaktionär kapitalist i riksdagens första kammare i stället för en arbetarrepresentant.

I Hedemora domsaga (Dalarna) har sillénarna genom sin röstning placerat den fascistbetonade Ernfors i By i landstinget.

I Askims domsaga i Bohuslän röstade sillénarna in en bondeförbundare i landstinget.

I Jönköpings stad röstade sillénarna in en argsint högerman, folkskolinspektören O. Emmelin, i stället för tändsticksarbetaren Hjärtkvist. Det behövdes endast 74 röster ytterligare på arbetarkartellen för att valet skulle få denna utgång. Sillénarna samlade 182 röster.

I sjustadskretsen i Jönköpings län blev resultatet enahanda. Här fattades endast 149 röster för att kunna placera snickaren Paul Fridell. Sillénarna fick sammanlagt 506 röster. De hjälpte in en högerman från Eksjö, nämligen köpmannen E. Gustafsson.

I Flundre m. fl. valkrets kastade sillénarna bort 268 röster. Härigenom vann folkpartiet ett mandat från arbetarkartellen. I denna krets har således sillénarna röstat in i landstinget en representant för Folkpartiet.

I Älvdals-Nyeds valkrets (Värmland) inröstade likaledes sillénarna en högerman i landstinget.

I Bollnäs domsaga skulle kretsens ende högerrepresentant fått stanna utanför om sillénarna gått under kartellbeteckningen Arbetarpartiet.

I norra Hälsingland skulle bondeförbundarna fått nöja sig med tre representanter i landstinget om sillénarna menat allvar med sitt tal om enhetsfront.

I Ångermanlands södra släppte sillénarna hellre in en högerman i landstinget än en av sina egna, genom sin frondering från arbetarklassen vid valet.

I Marks valkrets (Älvsborgs län) inröstade sillénarna en bondeförbundare i landstinget.

Detta utgör tillsammans 12 mandat, fascister, högermän, bondeförbundare och representanter från Folkpartiet, som sillénarna röstat in i landstingen. Avskräckande resultat av sillénpartiets kontrarevolutionära verksamhet.

I första kammaren kommer att sitta två högermän på sillénröster.

Vid ett överslag beträffande kommunalvalen framgår, att sillénarna inröstat minst ett 40-tal borgare i stads- och kommunalfullmäktige, municipal- och kyrkofullmäktige.

Dessa fakta bör göras till hela arbetarklassens gemensamma egendom. Det dömer sillénpartiet såsom ett reaktionens hjälpparti.

Sillénsk politik i riksdagen.

Under de två år det sillénska partiet haft representanter i den svenska riksdagen har detsamma uppvisat oklarhet i alla frågor av vital betydelse för den svenska arbetarklassen. Vid vissa tillfällen har dess representanter Hagberg och Brädefors tvingats att rösta på det socialistiska partiets förslag. I de frågor, där de (Hagberg och Brädefors) icke röstat med det socialistiska partiet har de ständigt hjälpt de reaktionära i deras strävanden.

Två exempel på hur sillénarna arbetar reaktionen i händerna.

Först exemplet från 1933 års riksdag. Det gäller beslutet om militärens användande vid oroligheter på den inre marknaden. Genom att Hagberg och Brädefors röstade för det socialdemokratiska förslaget i denna fråga tillstyrkte de användande av militär på den inre marknaden till polisens hjälp vid allvarliga oroligheter. I Ny Dag för den 9 mars 1933 erkände Hagberg att de röstat "fel" i denna fråga. Man kan dock inte komma bort från det faktum att de reaktionära stadganden, som kommit till stånd på detta område, *har genomförts med sillénarnas hjälp.*

Det andra är frågan om röstningen kring "arbetslöshetsförsäkringsförslaget". I slutomröstningen röstade bägge sillénarna för högerns avslagsyrkande. Detta innebar genom sin motivering avslag på varje form av arbetslöshetsförsäkring. Reaktionären Lindman kan vara nöjd med de sillénska representanterna i den svenska riksdagen. Men arbetarna kan inte vara belåtna med dem. De har skamligt svikit arbetarnas förtroende.

Det socialistiska partiet ställde eget avslagsyrkande mot socialdemokraternas "luftförsäkringsförslag" och eget förslag om obligatorisk arbetslöshetsförsäkring. I Spångbergs broschyr, som finnes att rekvirera på Partiförslaget, har det Socialistiska Partiet givit sin inställning till den "arbetslöshetsförsäkring", som kommit till stånd, tillkänna. Broschyren heter "*Luftförsäkringen mot arbetslösheten*". Silléerna har visat sin inställning till arbetslöshetsförsäkringsfrågan genom att rösta med Lindman.

Sillénsk arbetslöshetspolitik.

Under maj månad genomförde arbetslöshetskommissionen lönesänkning för arbetarna vid A. K:s arbetsplatser. Inför dessa sänkningar av A. K.-arbetarnas löner utlöste sillénarna s. k. "vilda strejker", framförallt i södra Sverge. Resultatet av dessa blev, att en mängd arbetare dels miste sin lilla lön, dels såsom, arbetslösa framtogs rätten att i fortsättningen åtnjuta arbetslöshetsunderstöd. En stor grupp av landets befolkning utlämnades så av sillénarna åt ännu värre elände och mera lidande än som de förut varit utsatta för.

När lönedepressningarna hotade genomfördes under sillénarnas ledning en omröstning över hela landet om strejk vid A. K:s arbetsplatser. Ny Dag för den 26 juni 1934 uppger att omröst-

ningen enligt preliminära beräkningar givit 5,028 för strejk och 2,824 mot strejk, medan 805 hade ställt sig neutrala.

Efter denna omröstning väntade A. K.-arbetarna förgäves på ett ställningstagande från sillénarnas sida. Svensk arbetarklass fick bevittna en omröstning om strejk, där nästan två tredjedelar av de i röstningen deltagande (enligt Ny Dag) uttalade sig för strejk. Men ingen strejk kom, inte ens en uppmaning till strejk från dem, som givit upphov till ”strejkomröstningen”.

Trots majoritetsbeslut var strejken borttappad.

Vi var inte anhängare av strejk vid detta tillfälle, där för att kraftresurserna saknades. Enligt vår åsikt måste de fackligt organiserade arbetarna i produktionen och arbetarna vid A. K:s arbetsplatser stå eniga för att några positiva resultat skall nås. Denna förutsättning av enig arbetarfront i strid mot arbetslöshetskommissionen saknades.

Men herrar sillénare – vart tog sillénpartiet vägen med strejkparollen? Tordes ni inte uppmana arbetarna vid A. K:s arbetsplatser att gå ut i strejk? Var er politik och ert strejkomröstningsförfarande endast en tom demonstration? Var omröstningssiffrorna förfalskade?

Sådan tom och prålande arbetslöshetspolitik har den svenska arbetarklassen ingen användning av.

Sillénarnas ställningstagande i alla frågor omkring arbetslöshetsproblemet visar, att man syftar till att tillgodose begränsade partiegoistiska intressen. Sedan må det gå hur som helst med de arbetslösa.

Sillénarnas fackliga politik – fackföreningskadlig.

De senare åren har den svenska arbetsköparföreningen genomfört ständiga lönedepressningar mot den svenska arbetarklassen. Den svenska fackföreningsrörelsen har under den nuvarande reformistiska ledningen inte varit mogen att möta arbetsköparföreningen. Den reformistiska taktiken har varit att i samarbete med arbetsköparna genomföra de lönedepressningar, som ”industrins tryckta läge” fordrar. Under denna tid har den sillénska fackliga politiken lett till försvagande av segermöjligheterna för arbetarna. Genom att så splittringens frö mellan arbetare av olika politisk uppfattning i fackliga frågor har sillénarna grundlagt basen för kampen inom och mellan arbetargrupperna i stället för att (som de säger) ha enat arbetargrupperna mot arbetsköparna. Den reformistiska taktiken leder till samarbete mellan arbetare och arbetsköpare och därvid drar alltid arbetarna det kortaste strået. Den sillénska ”taktiken” leder ut små isolerade arbetargrupper i meningslös och förutsättningslös strid, där arbetarna likaså drar det kortaste strået.

Dessa små arbetargrupper, som av sillénarna ledes ut i konflikt utlämnas med berätt mod till arbetsköparna. Det vanvettigaste av allt i en strid är att utlämna sina trupper.

Sillénarnas vanvettiga ”strejktaktik” anger truppernas styrka och sammansättning för klassfienden. Dessa revolutionära arbetare fråntages av den sillénska taktiken möjligheten att stå kvar på arbetsplatsen, arbeta där och erövra massinflytande för revolutionär taktik.

Därför arbetar reformism och silléneri hand, i hand i fackföreningsfrågan till nackdel för arbetarna och till fördel för arbetsköparna. Av reformisterna hålles den stora massan av arbetare i lugn, medan sillénarna provokatoriskt uppvisar för arbetsköparen vilka arbetare, som hyser en ”revolutionär” uppfattning, eller som tror sig hysa en sådan. I Kominterns tidigare fackliga taktik fanns inget sådant tillvägagångssätt, men mycket som talar emot denna. Därför att silléneriet betyder utlämnande av arbetare, sam annars kunde deltaga i

kampen om erövrande av massinflytande, och därför att erövrandet av detta massinflytande just nu är en huvuduppgift för den revolutionära delen av arbetarklassen är den sillénska politiken *arbetarskadlig*.

I de ekonomiska konflikterna ger sillénsk facklig politik nederlag.

Under sjöfolkskonflikten 1933 rekommenderade sillénarna konflikt på alla områden. Omedelbart före konfliktens utbrott undertecknades avtal mellan redarna i insjö- och kanalflottan och sjöfolksförbundet, som gav förbättrade löne- och arbetsförhållanden för sjöfolket på dessa områden. Vid konfliktens utbrott i havs- och utomskärsflottan ställde sillénarna parollen att samtliga i trafik varande båtar skulle med i konflikten. Alltså även insjö-, inomskärs- och kanalflottan. Det är tämligen klart, att utgångsläget för förbundet var fördelaktigare om det kunde ha en del av personalen i arbete, vilken ekonomiskt kunde stödja de strejkande under konflikten i havs- och utomskärsflottan. Detta för det första. För det andra visade den uppgörelse, som träffats, att det fanns motsättningar mellan rederierna och ur arbetarsynpunkt måste varje motsättning mellan kapitalistiska grupper eller bolag utnyttjas till arbetarnas fördel.

Under själva konfliktens gång visade sjöfolkets arbetande och strejkande medlemmar varandra glänsande solidaritet.

En bidragande del av ansvaret till sjöfolkets nederlag vilar på den socialdemokratiska regeringen och på den reformistiska majoriteten i det svenska sjöfolksförbundets ledning.

Sillénarna lämnar sin R. F. O.-politik.

Enligt referat från det sillénska partiets andra (nionde) kongress är R. F. O. att anse som en självständig organisation.

Efter sjöfolkskonflikten 1933 krävde sjöfolksförbundets ledning lojalitetsförklaring av samtliga sina medlemmar. Tidigare har aldrig det sillénska partiet i minoritetsställning lojalt böjt sig inför en reformistisk ledning och inför ett förbunds stadgar och beslut. Tidigare har halsstarrighet från sillénarna ifråga om R. F. O.-politiken lett till sprängande av en rad fackförbund. (Även efter sjöfolkskonflikten har vi erhållit bevis på att sillénarna tänker fortsätta den huvudlösa och provokatoriska R. F. O.-politiken. Till ett av dessa senare fall återkommer vi i fortsättningen.)

Men efter sjöfolkskonflikten ställde sillénarna parollen om att man skulle avge lojalitetsförklaring inom förbundet.

Det visar att sillénarna saknar principer i fackföreningsfrågor. De är lika principlösa i denna fråga som sillénpartiet och Komintern är principlösa i politiska frågor. I strid mot uttalandena och resolutionerna från sillénpartiets andra kongress förklarade våra hemmasillénare i sjöfolksförbundet, att R. F. O. inte var någon självständig organisation. Och som följd av att det inte var en självständig organisation kunde sjöfolkssillénarna avge lojalitetsförklaring där man tog avstånd från R. F. O.-politiken.

I och efter sjöfolkskonflikten har sillénarna pendlat mellan olika ställningstaganden i denna fråga.

Skogs- och flottningsskonflikten i Kalix älvdal.

I mitten av mars 1934 hade skogs- och flottningsarbetareförbundet tillstyrkt en omröstning bland medlemmarna om ett avtals förslag, som i det stora hela betydde 2 öres lönereduktion. Vid detta tillfälle förklarade sillénarna att ”någon omröstning om lönedepressning är icke

nödvändig”. De rekommenderade i stället öppen konflikt, och sådan utbröt även. Efter att den pågått i två månader återupptogs underhandlingarna. I dessa underhandlingar deltog representanter från strejkutskottet, vilka var sillénare. Underhandlingarna ägde rum i Gävle.

Vid dessa underhandlingar undertecknade sillénarna ett avtal vid bordet. I stort sett innebar det undertecknade avtalet detsamma som det avtalsförslag förbundsledningen påyrkat skulle gå ut till omröstning. Den uppgörelse sillénarna undertecknade vid bordet innebar 2 öres lönereduktion på timlönen. Det enda som skiljer sillénarna och reformisterna åt i denna konflikt är, att reformisterna ville låta arbetarna i omröstningen uttala sig om avtalsförslaget, medan sillénarna inte önskade detta. Dessutom ansåg sillénarna att för lönereduktionens godkännande behövdes två månaders konflikt.

De största reformisterna var vid detta tillfälle sillénarna.

I byggnadsämneskonflikten i Stockholm.

Sedan uppgörelse träffats i byggnadskonflikten i Stockholm (som varade mellan april 1933–febr. 1934) fortsattes konflikten inom byggnadsämnesindustrin. Att börja med stod denna konflikt inom, byggnadsämnes-industrin under sillénarnas inflytande. Sedan sillénarna erövat maktställningen i Stockholms Grov- och Fabriks tog de avstånd från denna konflikt.

När konflikten i byggnadsämnesindustrin fortsattes efter byggnadskonflikten skrev Ny Dag följande:

”Herrar arbetsköpare har missräknat sig. Stockholms byggnadsarbetare är överlag ursinniga över den uppgörelse, som träffats i byggnadsstriden, och det kommer säkert inte att lyckas herrar reformistledare att få några arbetare att bryta den utfärdade blockaden eller att på annat sätt söka göra arbetsköparna oberoende av densamma. Arbetsköparpressen är också synnerligen orolig. Ännu har konflikten visserligen inte stoppat mer än några smärre byggen, men allteftersom arbetena kommer igång blir det snart aktuellt med murbruk lite överallt, och då står de där. Undra på att arbetsköparepressen ställt stora förhoppningar på reformistledarna och är mycket ledsna över att dessa icke har makt att bryta arbetarnas solidaritet.”

Under veckan den 13-20 maj höll i Stockholm Grov- och Fabriksmöte. På detta möte föreslog sillénarna att avdelningen inte skulle befatta sig med konflikten. Först har alltså sillénarna uppmanat folk att gå i konflikt, sedan tar de själva avstånd från konflikten när den utbrutit och hävdar att konflikten icke skall beaktas. Detta är det grövsta brott mot hävdvunnen princip inom svensk fackföreningsrörelse. Arbetarklassen har inte användning för svartfötter av sillénsk läggning inom fackföreningsrörelsen. Må vara att konflikten kanske saknade segermöjligheter, men provokatörer, som varit med om att framskapa konflikten, saknar rätt att, sedan de tagit avstånd från den, beteckna sig som arbetarnas talesmän.

Slutsats av sillénsk strejktaktik.

Utöver de här framdragna exemplen finns det massor av fall, där sillénarna med sin taktik medverkat till arbetarnas nederlag och ställt den ena gruppen av arbetare mot den andra.

Som sammanfattning, när det gäller ekonomiska strider, säger vi ut, att sillénarna på detta område

- 1) saknar enhetlig linje i fråga om strejktaktiken;
- 2) bedriver en lika reformistisk politik i fackliga frågor som socialdemokraterna där de erövat maktställning i fackföreningsavdelningar och förbundsledningar;
- 3) medverkar lika aktivt som socialdemokraterna till söndersläende av den fackliga rörelsen;

4) pendlar mellan olika uppfattningar och inställningar i fråga om fackföreningarnas stridstaktik.

Skenearbetarna och sillénarna.

När Röda Fackföreningsinternationalen bildades var den inte avsedd att bli en världsomfattande parallellorganisation till Amsterdaminternationalen, med tanke på att erövra medlemmar eller åstadkomma utbrytningar av "revolutionära" arbetare från den sistnämnda. Den var avsedd som en sammanfattning av redan existerande från Amsterdam fristående organisationer, men den ställde redan från början perspektivet facklig enhet genom sammanslagning av de båda fackliga internationalerna. Den fördömde – liksom Lenin – sprängningen av reformistiska organisationer. Först 1928 påbörjades den "vändning" i detta avseende som, varhelst den prövats, har visat sig fullkomligt misslyckad och i många fall ytterst olycklig för arbetarklassen. Belysande för den tidigare inställningen är följande citat ur Losovskijs rapport från R. F. I:s organisationskonferens:

"Frågan var: Bör de gamla fackföreningarna splittras eller erövras? Att lämna fackföreningarna och bilda små självständiga föreningar är ett bevis på svaghet. Det är en förtvivlans politik och visar dessutom brist på förtroende för arbetarklassen."

Ett uttalande från R. F. Is första kongress år 1921 är särskilt aktuellt i samband med dagens situation i Skene. Däri heter det

"Fackföreningsbyråkratin mötte parollen "Lämna fackföreningarna!" på halva vägen genom att börja utesluta de ledande elementen bland de revolutionära fackföreningsmedlemmarna. Detta stärkte den pessimistiska sinnesstämningen lika väl som parollen "Lämna fackföreningarna!" Men det skulle vara ett allvarligt fel från deras sida, som stöder R. F. I., ifall de, genom att falla offer för provokationer, skulle överge fackföreningsrörelsen och innesluta sig i små revolutionära föreningar.

De arbetare, som uteslutes från fackföreningarna, får inte låta sig skingras. De måste förbli organiserade på samma plan som de var före uteslutningen och alltid handla som en definitiv, legal part av det fackförbundet, som har uteslutit dem."

Efter dessa linjer har vårt parti handlat. Vi har också, vad det gäller situationen i Skene, uppmanat arbetarna att stanna kvar i förbundet. Detta är ur alla synpunkter en riktig uppfattning. Sillénarna vill dock inte kännas vid densamma. Nu har de uppmanat arbetarna i Skene att ställa sig utanför förbundsorganisationen i en liten och för arbetarna obetydlig särorganisation. Dylikt kallar vi för splittring och ett "bevis på svaghet". Det är en "förtvivlad politik", för att tala med Lenin.

Det sista i fallet Skene är att sillénarna påbjöd omröstning bland organiserade och oorganiserade. Därmed nådde de sina syften att förhindra avtalsuppsägning. Ty de icke klassmedvetna oorganiserade röstade naturligtvis så att avtalsuppsägning icke kom till stånd.

Den linje, som sillénarna nu tillämpar i Skene, leder till samma resultat där som den lett till i Kramfors, Ulvik, Svartvik, Kiruna, Malmberget m. fl. platser. På dessa senare platser har revolutionära arbetare därför att de tror på framkomligheten efter sillénska linjer, utkastats från arbetsplatserna och bringats att individuellt falla på knä för de reformistiska pamparna.

Sillén politiken har vissa fascistiska drag.

I december månad 1932 genomfördes under sillénsk ledning en rad uppvaktningar och demonstrationer i Göte borg. Sammansättningen i dessa var huvudsakligen sjöfolk. Uppvaktningarna och demonstrationerna gick till arbetslöshetskommittén och till

sjöfolksförbundets expedition i Göteborg. Kravet som restes var 25 kronor i extra julhjälp. Efter att ha erhållit avslag på sitt krav hos A. K., som man uppvakttat i två, tre dagar, vände de sig till sitt förbunds expedition. Arbetarnas fackliga organisation stod då inför en konflikts utbrott och saknade ekonomiska resurser till att utbetala extra julhjälp.

Av statens borgerliga ”arbetslöshetshjälpsinstitution” hade ledningen och de arbetslösa erhållit avslag. Detta avslag föranledde ingen åtgärd. Men när förbundet, den egna organisationen, av ekonomiska skäl inte kunde utbetala extra julhjälp av 25 kronor – då stormades expeditionen och begicks våld mot enskilda funktionärer på förbundsexpeditionen.

Denna händelse skall aldrig det sillénska sällskapet komma ifrån. Det första angreppet på svensk fackföreningsexpedition var iscensatt och leddes av sillénarna i det här landet. *Det finns flera exempel som tyder på att sillénarna är anhängare av fascisternas metoder mot fackföreningsrörelsen.*

Sillénarna skall inte påstå att skulden till stormningen ligger hos de reformistiska ledarna.

Stockholms grovarbetare fackförenings styrelse har nämligen under sommaren 1934 avslagit, med sillénarnas medverkan, en begäran om extra midsommarhjälp från avdelningens arbetslösa medlemmar.

Vid det tillfälle då halva avdelningsstyrelsen valdes och tre sillénare invaldes i styrelsen lovade sillénarna att de skulle gå in för denna extra sommarhjälp åt de arbetslösa. Det krav på extra sommarhjälp, som de arbetslösa begärde av fackföreningen, var 10 kronor till varje arbetslös. Efter att sillénare och socialdemokrater gemensamt avslagit de arbetslösas begäran organiserade sillénarna ingen demonstration och ingen stormning av Grovs avdelnings-expedition i Stockholm. De tre sillénare, som i Grovs avdelning i Stockholm svikit sitt löfte till de arbetslösa inom denna fackförening, är Yngve Almegren, Valter Andersson och Åkerlund.

Det finns faktiskt ingen skillnad mellan sillénarna i Grovs avdelningsstyrelse här i Stockholm och reformisterna i sjöfolksförbundet.

Skillnaden är bara den, att sillénarna uppträtt olika på de båda platserna vid de båda tillfällena.

Reformism och silléneri går hand i hand.

I de politiska frågor, som stått på fackföreningsrörelsens dagordning har socialdemokrater och sillénare ingått enhetsfront.

Efter att de reformistiska ledarna i Grov och Fabriks uteslutit Albin Ström i Göteborg försvarade sillénpartiet hans uteslutning. Thunborg i Landsorganisationen och Linderoth i sillénpartiet gick hand i hand vid uteslutningen av Albin Ström.

Arbetarna känner anledningen till att socialdemokraterna önskade få ut Ström ur fackföreningsrörelsen. De vet att anledningen var att han brutit med det socialdemokratiska partiet.

I detta fall har sillénarna öppet tagit ställning för det reformistiska uteslutningsraseriet.

Silléneri bereder väg för reaktionen.

Nu gäller emellertid som motto för alla åtgärder, som vidtages av samhället, ”inskränk arbetarorganisationernas ekonomiska och politiska rättigheter”, ”likvidera helt deras rätt till existens om det är möjligt”.

Vi pekar mera i förbigående på "13-manslagen", utredningarna om lagar mot statsfientlig propaganda. Den Nothinska kårens uppkomst, stadgandena för den "frivilliga arbetslöshetsförsäkringen", den skärpta kontrollen över vapeninnehav o. s. v.

Under en sådan tid går ryktet att man förbereder ett samgående mellan andra och tredje internationalen. Ett samgående med den andra internationalen från Kominterns sida betyder även accepterande av den andra internationalens linje i samtliga länder, där den andra internationalen har partier.

Vi vet att den andra internationalen uppvisar två tillvägagångssätt, två metoder i de kapitalistiska länderna.

Den ena "den borgerliga demokratins försvar" och nationellt försvar i länder med "demokratiskt" styrelsesätt. Än mera, den andra internationalen är anhängare delvis av de demokratiska ländernas krig mot länder med fascistisk diktatur.

Den andra är linjen på den fascistiska diktaturens störtande med revolutionära metoder i de länder, där diktatur redan består.

Man kunde nästan tala om en "tredje" linje inom den andra internationalen. Nämligen den linje, som den andra internationalens franska parti slagit in på. Men innerst gäller dock i Frankrike frågan än så länge endast värnande av demokratiska rättigheter, som arbetarklassen och småfolket tillkämpat sig under gångna år. Det är alltså en linje som överensstämmer med den första, men där Komintern medverkar.

När Komintern i dag signalerar ett samgående med den andra internationalen, blir Komintern tvingad till att acceptera samtliga dessa riktningar inom den andra internationalen.

Det svenska silléneriet, som vid partistriden 1929 talade om vår övergång till socialdemokratin, får finna sig i att bli en del av svensk, nationell socialdemokrati under Kominterns medverkan.

Detta i en tid, när den svenska socialdemokratin förbereder och medverkar till nya lagar mot den svenska arbetarrörelsen, i en tid, när den svenska socialdemokratin talar om "samhörigheten mellan alla svenskar på svenskhetens fasta grund" och förklarar sig villig att försvara det kapitalistiska Sverge.

Av det föregående har vi sett att silléneriet med sin praktiska politik i massor av frågor bedriver samma politiska och fackliga verksamhet som socialdemokratin samt i en mängd frågor medverkar till socialdemokratins och reformismens seger över de revolutionära arbetarna.

EFTERMÅLE

Sedan föregående skrivits, men innan broschyren ännu gick i tryck, har ett par händelser föranlett mig att göra följande eftermäle.

I. Skenefrågan.

Arbetsköparen i Skene har redan börjat avskeda de av sillénarna utelämnade arbetarna. Deras provokatoriska uppträdande i Skeneaffären har alltså redan givit detsamma fruktansvärda resultatet som deras uppträdande tidigare gjort i Kramfors, Ulvik, Svartvik o. s. v. Folk som trott på Silléns fackliga politik i Skene får nu bära följderna av sillénprovokatörernas verksamhet. Men de skyldiga, sillénpartiets ledning, får inte alls illa av det. De har kvar sitt arbete och sina rundliga inkomster.

I avtalsuppsägnings frågan har sillénarna handlat på samma sätt som reformisterna. Textilarbetarnas svältavtal har inte uppsagts ens av den fristående avdelningen i Skene, trots av att allt talar för att majoriteten av den fristående avdelningens medlemmar röstat för avtalsuppsägning.

Sillénarna nådde sitt mål att förhindra avtalsuppsägningen genom att de ifrån den fristående avdelningen sänt ut avtalsfrågan till omröstning, varvid alla fick tillfälle att rösta.

De oorganiserade fick således det verkliga avgörandet i sin hand. Efter allt vad som inträffat förstod man ganska väl, att just denna kategori av arbetarna skulle gå emot avtalsuppsägning. Sillénledningens åtgärd att låta de oorganiserade delta i omröstningen var således en taktiskt manöver för att komma ifrån en avtalsrörelse med den nu fristående avdelningen.

Det är inte enligt vår mening felaktigt att tillåta samtliga dem som beröres av avtalsuppsägningen rösta om avtalsförslaget. Men en grundförutsättning för att man skall göra något sådant är att man har inflytande över dem som röstar. Detta utvisar sillénarnas omröstning att de saknade i Skene. Sillénarna har handlat lika reformistiskt vid frågan om avtalsuppsägningen i Skene som reformisterna i Textils ledning.

2. Till frågan om sillénarna och Nationernas förbund.

I Ny Dag för den andra oktober 1934 karaktäriseras en av de ledande staterna i Nationernas förbund, genom en fråga, som fredligare än alla andra. Frågan riktas till Folkets Dagblad och lyder som följer:

”Anser Folkets Dagblad att exempelvis Frankrike är lika intresserat, redo och villigt till ett krig mot Sovjet-Unionen som Japan i nuvarande moment?”

Att sillénarna i dag ställer en sådan fråga bevisar, att de lämnat den revolutionära socialismens grundläggande principer bakom sig. Sovjet har tidigare lyckats upprätthålla freden för sitt vidkommande mycket tack vare de rådande motsättningarna mellan imperialistiska makter och grupper. Mellan Japan och Frankrike råder motsättningar av politisk, ekonomisk och kolonial karaktär. Dessa motsättningar anser vi att Sovjet-Unionen skall och bör utnyttja. Men herrar sillénare går längre. De försvarar Frankrike mot Japan. Försvarar den ena rövaren med att den är mera fredlig eller mindre krigisk än den andra. Har Sovjets utrikespolitik förändrats i sådan omfattning, då är det redan koalitioner med en imperialistisk makt mot en annan. Samtidigt måste man beakta att Frankrike hycklar vänskap till Sovjet-Unionen i dag för att officiellt stärka sin ställning gent emot Japan. Frankrike gör det för att tjäna sina imperialistiska syften. Och varje imperialistiskt land är en falsk, förljugen och bedragande bundsförvant.

Lenin skriver i sin broschyr ”Imperialismen och socialismens splittring” följande som äger aktualitet genom sillénarnas ställningstagande för Frankrike mot Japan: ”Den sista tredjedelen av 19:e århundradet bildade övergången till den nya imperialistiska perioden. Innehavare av monopolerna är icke ett lands finanskapital utan några få stormakters finanskapital. (I Japan och Ryssland ersättes det moderna finanskapitalets monopol delvis med militära maktmedel, det väldiga landområdet eller monopolerna av den särskilda fördelen att utplundra främmande nationaliteter, Kina o. s. v.). Av denna skillnad framgår, att Englands monopolställning kunde vara obestridd i årtionden. Det moderna finanskapitalets monopolställning blir häftigt omstridd. *De imperialistiska krigens skede har begynt.*”

Man kan ersätta Japan med Frankrike och Ryssland med Japan, så får man en riktig bild av anledningen till att Frankrike hycklar vänskap med Sovjet-Unionen. Samtidigt skall man komma ihåg att Englands monopolställning inte längre är obestridd, utan synnerligen omstridd, eller rättare sagt till stor del avvecklad.

Vad är det då för motsättningar som råder mellan Japan och Frankrike?

1. Motsättningen av politisk karaktär sammanhänger med Japans utträde ur Nationernas förbund och närmande till Tyskland.
2. Den franska, likaväl som den engelska (förresten den svenska inte helt undantagen) marknaden översvämmas nu av billiga produkter från japansk industri. Den japanska konkurrensen på den europeiska marknaden är ett avbräck för den franska likaväl som för den engelska imperialismen.
3. Japans annekteringsplaner i Asien hotar det franska Indokina, lika mycket som de hotar det övriga Kina. I Indokina likaväl som i Frankrikes övriga kolonier i Afrika, på Afrikas östkust erövrar nu Japan politiskt inflytande över befolkningen genom att sälja varorna som befolkningen behöver billigare än Frankrike och genom att ge fördelaktigare kreditvillkor.

I en sådan tid försöker Frankrike med alla till buds stående medel stärka sin ställning gent emot Japan och utnyttjar härför även de motsättningar som råder mellan Sovjet-Unionen och Japan. Men ingen människa kan svära på att inte Frankrike för att tjäna sina imperialistiska strävanden i kommande tid kan alliera sig med Japan mot Sovjet-Unionen.

Alltså, herrar sillénare: Er frågeställning bevisar, att ni tagit avstånd från den uppgift som står för den internationella arbetarklassen – nämligen att med, alla till buds stående medel förhindra och förvandla i medborgarkrig, varje *imperialistiskt krig*.

För att bevisa hur sillénarna omställt sin inställning till Nationernas förbund vill vi citera sillénaren Gustav Johanssons broschyr för det första:

Socialdemokraterna vill, säger hr Johansson, ”för massorna dölja och beslöja” bl. a. följande fakta:

”att kampen för avrustningen hör oskiljaktigt samman med kampen för kapitalismens störtande”,

”att *Nationernas förbund med sidoorgan är ett den europeiska, främst den fransk-engelska imperialismens maktinstrument och ett centrum för förberedelserna till det nya imperialistiska kriget*”.

Nu vill sillénarna detsamma som socialdemokraterna ansågs vilja av herr Johansson.

För det andra vill vi påminna herrar sillénare vad som skrives i de 21 villkoren.

I den sjätte tesen skrives följande:

”Varje parti som tillhör den tredje internationalen är skyldigt att avslöja icke blott den ohöljda socialpatriotismen utan även den falska och hycklande socialpacifismen; det gäller att systematiskt bevisa för arbetarna att utan ett revolutionärt störtande av kapitalismen ingen internationell fredsdomstol, *ingen demokratisk reorganisering av Nationernas Förbund kan förhindra nya imperialistiska krig*”.

Vad har Sovjet-Unionen då i Nationernas förbund att göra ? ? ?

Har detta villkor för rätt till anslutning till Komintern slopats ?

Endast Socialistiska Partiet kämpar för socialismens seger.

I det här landet finns det endast ett parti, som, stående på den revolutionära marxismens grundval, följer det gamla ryska bolsjevikpartiets väg i kampen om makten.

I arbetarnas dagsstrider reser även Socialistiska Partiet ett starkt program, på vars grundval arbetarna framgångsrikt kan försvara sina egna organisationer samt tillkämpa sig vissa ekonomiska och politiska fördelar av dagskaraktär.

I strid mot sillénsk vingelpolitik och socialdemokratiskt samarbete med de borgerliga representerar Socialistiska Partiet medvetna revolutionära strävanden inom arbetarklassen och bland småfolkets massor.

Endast avståndstagande från silléneri och socialdemokrati ger icke seger.

Ett aktivt avståndstagande sker genom att arbetarna deltar i det Socialistiska Partiets arbete.

Det Socialistiska Partiet har ställt som motto: Seger åt massorna i den definitiva kampen om makten.